

Marathónas, 8 december 2024

Lieve Sifan,

Deze week liep ik de marathon van Athene. Of nee, dat zeg ik verkeerd; deze week heb ik van Marathón naar Athene gelopen. Letterlijk.

We wandelden de voetstappen van Phidippides na, de bode die na de slag tegen de Perzen naar huis rende, uitriep: *wij hebben gewonnen* en daarna dood neerviel.

Een legende, zeker, maar in Griekenland verweven mythen en mysteries zich moeiteloos met het dagelijks leven.

We liepen door geblakerde bergen, over beroete rotsen, tussen verkoolde stammen, ten prooi gevallen aan het vuur dat vaker en vaker over onze steeds warmere wereld woedt.

Maar ook schoten in onze stappen zaailingen op en werd ons kronkelspoor een groen pad naar Oz.

Geen vreemde bestemming in een tijd die tovenaars van goochelaars maakt, wonderdokters van kwakzalvers en verlossers van charlatans.

In plaats van in Oz kwamen we aan in het Olympisch stadion en zo maakten we de veertig kilometer vol.

Veertig kilometer, ja, dat is de afstand tussen Marathon en Athene. Het laatste staartje is er pas later bijgekomen, in Londen, waar *Queen Alexandra* de start wilde zien vanuit de slaapkamer en de finish vanaf de koninklijke tribune in het *White City Stadium*.

Een afstand van precies 42 kilometer en 195 meter.

Geen Griekse legende, maar Engelse dwingelandij. Iets waar ze in Athene goed mee bekend zijn: niet voor niets stelt het Akropolismuseum een lege plek tentoon voor de Parthenonfriezen die zich momenteel nog als roofkunst in het *British Museum* bevinden.

In het mooi marmeren *Panathinaiko* tooide een Griekse tante ons met een krans van olijftakken voor een ererondje.

We klokten acht en een half uur. Ietsje minder dan het Olympische record van Sifan Hassan, dat haar de beste atlete van de wereld maakte, maar alsnog de snelste tijd die wij ooit op de marathon klokten.

En dat is ook wat waard.